

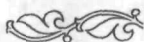
je pa že v večnosti, da bi mu svetila večna luč!“ je rekel ženski tresočič se glas — in v hiši se je spet glasil „Očenaš.“ Tujec se je odkril, padel v temni veži na kolena, položil gorko čelo na mrzli zid — in se milo zjokal. Kadar pa sta ona dva v stanici domolila, je odprl vrata in vstopil.

Rebernik se je ozrl, a ženica je vzkliknila „Ali si res prišel! Lej ga, lej ga!“

Jožef je padel pred njo na kolena.

Zunaj je zvonilo k polnočnici.

V majhni hoči so iznova praznovali rojstni dan edinega sina Jožeta. Vsi trije so šli v cerkev pa zahvaljevali Boga za srečno vrnitev.

Babica so prišli!

Babica gredo! — sta zažgoleda Gornikova dva: Pavlek in Pavlica. Odskočila sta od okna in stekla k materi.

„Mama, babica gredo, babica!“ sta šepetala venomer. „Saj gredo res in tudi pletenico imajo“, se ozro mati skozi okno in se nasmehljajo.

Radi so prihajali babica h Gornikovim, akeravno niso hodili lahko. Imeli so že čez sedemdeset križev. Brez palice bi se ne bili spustili od doma. Palica jim je bila zvesta spremljevalka na poti k hčeri in njunima otrokoma. Doma niso imeli takega drobiža — in stari materi je bilo dolgčas. Preveč prazno, preveč tiho in samotno jim je bilo po hiši in zato so radi ubrali pot pod svoje stare in trudne noge, da so, le prišli v živo Gornikovo družinico.

In prazni babica nikdar niso prišli. Rajši so ostali doma, če niso imeli kaj dati iz rok, kamor so prišli.

Prav vselej je bilo pa kaj za Pavleka in Pavlico. Ako ne drugega — par orehov, pest lešnikov, perišče suhih hrušek, nekaj je bilo že.

Kakó naj bi bili šli pa danes prazni na Gornikovo, ko je bil dan sv. Miklavža. Ta veseli otročji praznik je moralo biti kaj posebnega, zato so poiskali babica pletenico, jo dobro iztrkali in osnažili in naložili noter lepo in varno „miklavževino“ za Gornikovo dvoje.

Kar hudo je bilo dobri babici, ker doma ni bilo nikogar, ki bi mu sv. Miklavž napravil veselje. Zato vkljub burji in mrazu niso mogli strpeti, da bi ne šli h Gornikovim, da se ondi z malima povesele Miklavževega daru.

„Pa v takem!“ se začudijo Gornikova mati, ko stopijo babica v sobo.

„Kaj pa hočem? Sveti Miklavž je danes, pa pri nas doma nima nikomur prinesiti, sem pa sem prišla in prinesla tvojima, da bodeta pridna.“

V hipu sta bila pri babici — Pavlek in Pavlica. Njune oči so bile v veliki zadregi, ali naj gledajo babico v milo obličje ali pri pokrovu v njeno pletenico.

„Ej, babica, babica . . . babica, babica . . .“

„Takoj, takoj, le malo potrpi!“

Izmotali so se iz tople ogrinjače, v katero so bili oviti še celo čez glavo in so jo obesili pri gorki peči. Na to so šli k mizi in tam izložili

po vrsti iz pletenice lepe darove. Vse najlepše, kar sta kdaj dobila otroka, je bilo na mizi. Tu so bili volički, ovčice, tudi angelček in še celo rogati parkelj, vsi narejeni iz sladkega peciva, namešanega z orehovimi zrci in

drugo sladkarijo, — vse dobro je za usta in želodček. Poleg tega žlahtno sadje, hruške in jabolka.

Glej, eno se je zvalilo na tla, na sredo hiše, pa nihče ne opazi, nihče ne pobere, vse je zaverovano v prelepe darove.

„Zdaj pa bo, imata že dosti! Pustimo tukaj in pojdemo k peči! Zdaj šele čutim mraz po kosteh, ko sem prišla na gorko.“

Vsa gruča je šla k dobro zakurjeni peči, in babica je začela pripovedovati otročičema:

„Vidita, ljuba moja, danes sta dobila darove, ker sta bila pridna. Zakaj pa ravno danes toliko več in toliko lepše kot drugekrati? Lejta, god svetega Miklavža je danes! Ta svetnik je bil še mladenič, ko je zvedel, da imajo pri neki hiši tri mlade pridne deklice. Ker so bili pa oče revni, bi morali dati te deklice služiti drugim ljudem. Sv. Miklavž je bil pa dober, zato se je bal, da ne bi hudobni ljudje teh deklic pohujšali in v hudo zapeljali. Zato je sklenil v svojem plemenitem srcu, da jim pomaga. Bil je bogat, zato jim je hotel dati dovolj denarja, da bi jim ne bilo treba v nevarnost. Ni pa želel, da bi ljudje izvedeli — hotel jim je pomagati skrivaj. Tri večere zapored je natihoma vrgel za vsako deklico posebej veliko možnjo denarja v hišo. Deklicam ni bilo treba hoditi v nevarno službo in so ostale dobre in pridne.“

Kar trenila nista mala dva, ko so pripovedovali babica lepo povest, zato so jima pa še pridejali:

„Vidita, v spomin na sv. Miklavža sem vama tudi jaz prinesla darove in tudi samo zato, ker sta bila pridna. Ko bi ne bila pridna, kar pa Bog obvaruj, potem bi ne dobila ničesar.“

Slišala sta pa tudi, kako so se smilile one deklice sv. Miklavžu, ker bi morale zapustiti domačo hišo in svoje starše. Zakaj so se mu pa smilile? Zato, ker je otrokom silno hudo b.iti pri tujih ljudeh in, ker je služiti težko za telo in nevarno za dušo.

Vama ni treba iti od hiše, vama ni treba služiti, ker vaju imajo starši s čim preživiti. Bodita zato Bogu in staršem hvaležna!“ F. G.

Naši dnevi.

Pokojno zemlja sniva,
Odeta v plašč teman,
Nadaleč vse počiva,
Dolina, holm in plan.

Le čez poljano širno
Potok hiti, hiti;
Tožeče in nemirno
V tihotno noč šumi.

Tako nam dnevi boja
Nevzdržema beže ...
A pride čas pokoja,
Ko to zamre srce ...

Taras Vaziljev.

